

Дамян Дамянов

Пасторално

Привечер селска. Залезночервена.
От капките ѝ алени огрян,
аз цял кръвя с душа окървавена,
удавен във бездънния геран
от красота, безлюдност и дървета,
между които покриви горят.
И птици като гилотини светят
из въздуха с крилето си от смърт.
Безлюдно. Страшно. Тишина огромна.
Едничко куче с лай самотно див
покоя хапе, сякаш да напомни
и на самия мен, че пак съм жив.
Красиво и ужасно. Мигновено,
изглежда, за да потвърди това,
от някакъв прозорец Лепа Брена
ми се обажда с някакви слова.
Не ги разбирам. Идат отдалече.
Но нещо по-жестоко и то тях
разбрах: че в някоя такава зла привечер,
под някой залез ех такъв, без страх
въже от красота ще си усуча,
ще си го метна тихо на врата.
И няма никой, никой да научи
защо и как съм вършил. И смъртта
ще дойде като залеза червена.
Молитвена, подобно всяка смърт.
Нечута, мълчалива. Смърт – вселена.
Надвиквайки се куче с Лепа Брена,
последния ѝ вик ще заглушат.

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8516>]